

Những Lời Khai Thị Trí Huệ Trong Kinh Kim Cang

Chủ Đề 809: Tội Từ Tâm Khởi Đem Tâm Sám, Khi Tâm Trống Không Tội Cũng Tiêu Vong

Chủ giảng: Pháp sư Tịnh Không

Thời gian: Tháng 05 năm 1995

Địa điểm: Cư Sĩ Lâm Phật Giáo Singapore

Trích lục từ: Báo cáo nghiên cứu Kim Cang Bát Nhã (Tập 068)

Chuyển ngữ: Tịch Minh

【Những gì được tu tập là vô ngã tướng, vô pháp tướng, cũng không có phi pháp tướng. Do đó, cái tâm năng tạo (tâm tạo tác) đã trống không, thì cái nghiệp sở tạo (nghiệp được tạo ra) cũng tự nhiên tiêu diệt. Đó gọi là: Tội từ tâm khởi, đem tâm sám hối; khi tâm đã không, tội cũng tiêu vong.】

Hai câu kệ này đều nói lên chân tướng sự thật. Tổng cương lĩnh tu hành mà “Kinh Kim Cang” truyền dạy cho chúng ta chính là “Ứng vô sở trụ” (Nên không có chỗ trụ), vô sở trụ tức là không chấp trước. Không chấp trước ngã tướng, đây chính là vô ngã tướng; cũng không chấp trước pháp tướng, chính là vô chúng sanh tướng, vì tất cả pháp đều là chúng sanh tướng; cũng không có phi pháp tướng, phi pháp tướng chính là ‘không’. Đoạn trước nói “ngã, pháp” là ‘hữu’ (có), thì ‘không’ cũng không được chấp trước, ý nghĩa này phần trước đều đã giảng qua rồi. Trong Tam giới nếu như chấp trước không tướng, tương lai sẽ sinh vào cõi trời Tứ Không. Ngoài Tam giới nếu như chấp trước không tướng, liền biến thành Thanh Văn, Duyên Giác, tức là trụ trong thiên chân Niết-bàn (Niết-bàn thiên về Không) một thời gian rất dài, thiên chân Niết-bàn chính là không tướng. Cho nên, cả hai bên ‘không’ và ‘hữu’ đều không được chấp trước. “Ứng vô sở trụ”, là không chấp vào hữu tướng; “nhi sinh kỳ tâm” (mà sinh tâm ấy), là không chấp vào không tướng, hai bên đều không chấp trước. Người niệm Phật phải ghi nhớ, “Ứng vô sở trụ” chính là buông bỏ vạn duyên, không chỉ thế gian pháp phải buông xuống, mà Phật pháp cũng phải buông xuống. “Nhi sinh kỳ tâm”, chính là sinh khởi một cái tâm chuyên niệm A Di Đà Phật, sinh cái tâm này, thật là tốt! Có thể thấy được người niệm Phật chúng ta, thực sự là đang thọ trì “Kim Cang Bát Nhã Ba La Mật”, sao có thể nói người niệm Phật không có trí huệ? Trí huệ của người niệm Phật đã đạt đến đỉnh cao, người niệm Phật chính là

đang thọ trì “Kim Cang Bát Nhã Ba La Mật”. Chỉ có một số người không minh bạch giáo nghĩa, mới nảy sinh ra vô vàn sự hiểu lầm; người thông đạt giáo nghĩa, họ sẽ biết rằng niệm Phật là trí huệ tốt độ. Tâm năng tạo đã trống không rồi, hai bên đều không trụ, hai bên ‘không’ và ‘hữu’ đều không trụ, tâm trống không tức là tâm thanh tịnh rồi, vậy thì cái nghiệp sở tạo đương nhiên cũng liền tiêu diệt. Sự tiêu diệt này chính là một sự chuyển biến hết sức tự nhiên, đem tất cả thiện nghiệp, ác nghiệp đã tạo hoàn toàn chuyển biến thành Bồ-đề, chuyển phiền não thành Bồ-đề. Nghiệp có còn không? Không còn nữa, thấy đều biến thành Bồ-đề cả rồi.

Nghiệp tiêu trừ rồi, Bồ-đề tăng trưởng, đây thực sự là “Tội từ tâm khởi, đem tâm sám hối”. Ý nghĩa này đoạn trước giảng rất rõ ràng, tội từ đâu mà khởi? Từ “hoặc” mà khởi, là mê hoặc. Hoặc chính là khởi tâm động niệm, tội lỗi là từ ngay chỗ khởi tâm động niệm mà sinh ra. Bây giờ ta tu tâm thanh tịnh, trong tâm một vọng niệm cũng không còn nữa, thì tội cũng liền được sám hối sạch rồi. Trong tâm niệm niệm đều là A Di Đà Phật, thì quả báo tương lai sẽ ở đâu? Trong Lục đạo không có A Di Đà Phật, trong cõi nước của mười phương chư Phật cũng không có A Di Đà Phật, A Di Đà Phật ở thế giới Tây Phương Cực Lạc, vậy thì quả báo tương lai chỉ có đi về cõi đó mà thôi, quyết định vắng sanh. “Khi tâm đã không, tội cũng tiêu vong”, tâm địa thanh tịnh thì tội lỗi cũng không còn.

Từ đó có thể biết, chỉ cần trong tâm quý vị vẫn còn ý niệm, là ý niệm gì đây? Chưa nói đến niệm vi tế, chỉ nói thô niệm thôi, vẫn còn có thị-phi nhân-ngã, thì nghiệp của quý vị vẫn còn nguyên đó, chưa chuyển được! Quý vị phải biết rằng đời này quý vị nhất định vẫn bị nghiệp lực khống chế, bản thân quý vị không thể tự làm chủ. Cư sĩ Viên Liễu Phàm, gần đây cuốn sách [Liễu Phàm Tứ Huấn] này được in rất nhiều, đều đang được mang đi kết duyên ở khắp nơi. Cư sĩ Viên Liễu Phàm vẫn bị nghiệp lực khống chế, không có năng lực vượt thoát, ông ấy chẳng qua chỉ là biết được thiện có thiện báo, ác có ác báo, từ đó đoạn ác tu thiện. Đem cái nghiệp báo trong đời này của chính ông chuyển đổi lại, ông ấy chỉ làm được đến tầng thứ này, mà tầng thứ này không phải là công phu thượng thừa, chỉ là công phu phổ thông; công phu thượng thừa phải là chuyển phiền não thành Bồ-đề. Vì sao cư sĩ Liễu Phàm vẫn không thể chuyển đổi được [triệt để]? Bởi vì cái tâm danh vọng lợi dưỡng thế tục trong ông vẫn chưa đoạn trừ. Ông ấy cầu công danh, cầu phú quý, cầu con cái, trong tâm ông vẫn còn có chỗ mong cầu. Nếu như dùng phương pháp của “Kinh Kim Cang”, thì ông ấy đã

thành Phật rồi, đó không phải là phàm phu, không phải là đạt được phú quý cõi nhân thiên, mà đó là đi làm Phật, làm Bồ-tát, quả báo đó thật không thể nghĩ bàn! Phật ở ngay chỗ này truyền dạy cho chúng ta, chính là phương hướng lớn, mục tiêu lớn, là quả báo thù thắng không gì sánh bằng. Tâm chúng ta cần phải thanh tịnh, phải biết rằng những phú quý ở thế gian, ở cõi trời thấy đều là một màn trống không, đều là hiện tượng nhân quả tương tục trong sát-na, đương thể tức không, liễu bất khả đắc (thể của nó vốn là không, hoàn toàn không thể nắm bắt được), vậy trong tâm chúng ta còn vướng bận những thứ này để làm gì? Đây là sự sai lầm tuyệt đối, đây chính là mê hoặc điên đảo.

Chúng ta không tụng đọc “Bát Nhã”, thì đối với đạo lý này, chân tướng sự thật này rất khó có thể nhìn thấu. Công đức của “Kinh Bát Nhã” thật không thể nghĩ bàn, chính là đem những lý và sự này, từng điều từng điều phân tích cho chúng ta vô cùng rõ ràng, vô cùng minh bạch. Chúng ta đọc được, nghe được rồi, nhất định phải ghi nhớ, phải thời thời khắc khắc nhắc nhở chính mình, chỉ một niệm không tự cảnh giác thì lại mê hoặc ngay. Vì sao lại mê? Bởi vì chúng tử của tập khí ác đã được huân tập từ vô thủy kiếp đến nay, sớm đã trở thành thói quen rồi, dù không muốn khởi tâm động niệm, thì cái vọng niệm đó vẫn cứ nổi lên. Công phu tu hành không có gì khác, chính là nắm giữ câu Phật hiệu này. Nhưng câu Phật hiệu này hãy còn xa lạ, vì mấy năm nay mới học, cho nên rất đối xa lạ, không dụng tâm đề khởi thì liền quên mất, thế là vọng niệm lại dậy khởi. Cho nên chúng ta phải làm thế nào để biến cái xa lạ trở nên quen thuộc; đem những tập khí vọng tưởng vốn rất đối quen thuộc kia, biến chúng trở nên xa lạ. Quý vị có thể dùng được loại công phu này, thì quý vị liền có thành tựu. Làm thế nào để biến vọng tưởng thành xa lạ? Hãy quên lãng vọng tưởng đi, xa lìa mọi vọng tưởng. Làm thế nào để câu Phật hiệu trở nên thuần thực? Ngày ngày đi niệm A Di Đà Phật, niệm cho thật thuần thực, tịnh niệm tương kế (niệm thanh tịnh nối tiếp nhau), niệm nó cho thật thuần thực. Sau đó, công phu của quý vị tự nhiên sẽ đắc lực, đắc lực chính là “Khi tâm đã không, tội cũng tiêu vong”, quý vị sẽ đạt được khinh an, quý vị sẽ đạt được tự tại.